ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
Ἐτησία	Δρχ. 380	Ἐτησία	Λ. 2.—
Ἑξάμηνος	» 200	Ἑξάμηνος	» 1,5
Ἀμερικῆς	Δολ. 12	Ἑξάμηνος	Δολ. 7

Η ΕΘΝΙΚΗ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οὐδεμία ἀπόδειξις εἰσπράξεως εἶνε ἔγκυρος, μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου τοῦ Λογιστηρίου κ. Χ. Κόλια καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς ἐφημερίδος.

Χειρόγραφα δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

Διευθυντὴς Τυπογραφείου: Ν. ΓΑΒΑΛΛΑΣ Πριάμου 53, (Καλλιθέα

ΔΙΑ ΝΑ ΜΑΘΩΜΕΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΜΑΣ

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

ΜΕΓΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ υπο ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅλες οἱ νεοφυτεμένες πιπεριὲς πρὸς τὴ λεωφόρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ξερριζώθηκαν. Ἡ Ἀμαλία διέταξε τὴ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων νὰ τὶς στερεώσῃ μὲ σχοινιά. Μὰ τοῦ κάκου, παρ' ὀλίγον νὰ πνιγοῦν ὅλοι οἱ ἄνδρες.

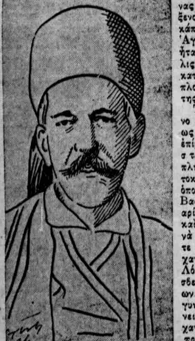

Βεν. Ροῦφος

Μεγάλες ζημίες ἔγιναν καὶ στὸν Πειραιᾶ. Τὸ γαλλικὸ τῆς γραμμῆς ποὺ ἀγκυροβολοῦσε στὸ λιμάνι, τὸ ζόριστε στὴν ἀμμουδιὰ καὶ τοὔκοψε τὶς καδένες. Ἡ κουβέρττα τοῦ «Λουδοβίκου» παρ' ὀλίγο νὰ γίνῃ θρύψαλα. Πνίγηκε μάλιστα ἕνας ὑπαξιωματικός του.

Δυὸ ἄλλα φορτηγὰ μὲ 15 χιλ. κιλὰ στάρι τὰ κομμάτιασε. Ὁ καπετάνιος ἑνὸς ἄλλου καθὼς μανουβράριζε γιὰ νὰ σώσῃ τὸ καράβι του, σκοτώθηκε.

Η 14η ΚΟΛΩΝΑ

Τὸ πρωῒ τὸ θέαμα τῆς παραλίας

Δημ. Βούλγαρης

καὶ τοῦ λιμένος ἦτον κωμικοτραγικό. Στὴν ἀμμουδιὰ ὁλόγυρα βάρκες, κουπιά, ἀντένες, σχοινιά, ξάρτια, πτώματα καὶ ἡ θάλασσα γεμάτη βαρέλια.

Ἔρριξε καὶ δυὸ στῆλες τοῦ Ἐρεχθείου. Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερο θέαμα ἦταν τῆς κολώνας τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ποὺ οἱ σπόνδυλοί της ἦταν χωμένοι στὴ σειρά, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον, μέσα στὴ γῆ.

Βαθειὰ συγκίνησις ἁπλώθηκε στὴν Ἀθήνα πέρα-πέρα μὲ τὸ γκρέμισμα τῆς στήλης. Ἔγινε δὲ καὶ μιὰ λογοτεχνικὴ συζήτησις στὶς ἐφημερίδες. Ὁ «λαῖλαψ» ἢ ἡ «λαῖλαψ» ἔπρεπε νὰ γράφουν; Εἴκοσι μέρες ἐσυζητοῦσαν οἱ λογοτέχναι τῆς ἐποχῆς. Ἕνας μάλιστα γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προτίμησι πρὸς τὸ ἀρσενικὸ γένος ἔγραψε ὅτι «συμφορὰς τοιαύτας ὄχι τὸ θῆλυ τὸ γλυκὺ καὶ ἥμερον, ἀλλὰ τὸ ἄρρεν γένος μόνον δύναται νὰ διαπράξῃ».

Ἡ «Μαυροπόδαρη» Ἀμαλία ἐν τούτοις αἰσθάνθηκε περισσότερη ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀθηναίους συντριβὴ κι' εὐαίσθητη, ὅπως ἦτον, ἔστειλε μυστικὰ σ' ὅλες τὶς οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν πάθει συμφορά, βοηθήματα, χρήματα καὶ τρόφιμα.

Τὸ ἀπόγεμα ἐπῆγε μὲ τὴν ἀκολουθία της ἔφιππη καὶ εἶδε τὴν πεσμένη κολῶνα. Τώμαθε ὁ κόσμος κι' ἔτρεξε ὅλ' ἡ Ἀθήνα γύρω της. Ἡ Ἀμαλία ἐπῆγε κατόπιν στὸ Φάληρο. Γυρίζοντας ὅμως τὸ βράδυ ἐστάθηκε πάλι ἐκεῖ καὶ τὴν κύτταζε, φωτισμένη ἀπ' τὴν πανσέληνο, περίλυπη.

Ὅταν ἀργότερα πέρασε ἀπ' τὴν Ἀθήνα ὁ Γερμανὸς ζωγράφος Κλὸμπ τοῦ ἀνέθεσε νὰ τὴν ζωγραφήσῃ ἐκείνη τὴν πεσμένη κολῶνα κι' ἔβαλε τ' ὡραῖο κάδρο στὴν κρεββατοκάμαρά της. Ἐσκέφθηκε κατόπιν νὰ διατάξῃ νὰ τὴν ἀναστηλώσουν.

Αὐτὴ τὴ βραδυὰ τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς λαίλαπος ἐγεννήθη ἐδῶ στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ πολυσέβαστος Ἀκαδημαϊκὸς Δημ. Γρ. Καμπούρογλου, ὁ συμπαθὴς μαίτρ, ποὺ μὲ τιμᾷ διὰ τῆς φιλίας του.

Μία ἄλλη τάξις, οἱ «μαγνητισταί» ἀπέδωκαν τὸ πέσιμο τῆς κολώνας αὐτῆς σὲ μεταφυσικὰ φαινόμενα. Ἦταν τότε τῆς μόδας ἐδῶ τὸ τραπεζάκι, ποὺ τὸ ἐμαγνήτιζαν.

Περιεσώθη κι' ἕνας σχετικὸς στίχος:

Πᾶμε νὰ μαγνητίσουμε
καὶ τοῦ Διὸς μιὰ στήλη
γυρίσ' ἡ στήλη ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μοῦ φάν' ἡ θάλασσα φακῆ
κι' ὁ οὐρανὸς σφοντῆλι.

ΤΑ ΠΑΡΚΕΡΙΚΑ

Καὶ ἡ μὲν—ἡ ὁ—λαῖλαψ τῆς 14 Ὀκτωβρίου μπορεῖ ἐπὶ τέλους νὰ θεωρηθῇ ὡς Διοσημία ἢ θεομηνία. Ἀμ τὰ Σκιαθικά; Τὰ Συριανά; Τὰ Ναυπλιακά;

Τὰ δὲ Παρκερικά; Ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ Πάσχα τοῦ 1849 κανένας Θεὸς δὲν τὸ κατέπεμψε ὡς πληγή.

Εἶχε ἔλθει τότε στὴν Ἀθήνα ὁ ἀνεψιὸς τοῦ μπαρὸν Ροσέλντ, τοῦ Ἑβραίου τραπεζίτη τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ μᾶς εἶχε δώσει τὸ δάνειο τῶν 60 ἑκατομμυρίων. Τὸ 1832. Ἡ «Μπρεττάνια» τῆς Ἀθήνας τότε ἦταν τὸ ξενοδοχεῖο «Ρουὲ» κάπου ἐκεῖ στὴν Ἁγία Εἰρήνη ποὺ ἦταν ἡ Μητρόπολις. Ἐκεῖ λοιπὸν κατέλυσε ὁ ζάπλουτος Ἰσραηλίτης.

Τὸ δάνειο ἐκεῖνο τὸ εἶχαν ἀγρίως μασήσει. Εἰς ἐπίμετρον εἶχαν σταματήσει νὰ πληρώνουν καὶ τὰ τοκοχρεωλύσια τὰ ὁποῖα ἐπλήρωνε ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, ἕως ὅτου καὶ αὐτὸς ἔπαυσε νὰ πληρώνῃ. Τότε —1842— εἶχαν συνέλθει στὴ Λόντρα οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, ποὺ εἶχαν ἐγγυηθῆ διὰ τὸ δάνειο ἐκεῖνο καὶ εἶχαν ὑπογράψει ἕνα πρωτόκολλο. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἐπρόκειτο νὰ κατάσχουν τὰ τελωνεῖα Σύρου καὶ Πατρῶν.

Αὐτὸ εἶχε προκαλέσει τὴν ἐξέγερσι τῶν ἀξιωματικῶν τὴ νύκτα τῆς 2 πρὸς τὴν 3 Σεπτεμβρίου τοῦ

Κ. Κανάρης

1843 καὶ ὅταν ὁ Ὄθων εἶδε περικυκλωμένο τὸ Παλάτι ἀπὸ τὸ στρατὸ μὲ τὸν Δ. Καλλέργη ἐπὶ κεφαλῆς, παρεχώρησε τὶς πρῶτες πολιτικὲς ἐλευθερίες μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1844. Τότε ἡ Ἑλλὰς εἶχε ρίξει τὸ... δεύτερο κανόνι.

Ὅταν λοιπὸν ἦλθε στὴν Ἀθήνα ὁ μπαρὸν Ροσέλντ, ἡ κυβέρνησις, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇ, ἐσκέφθηκε ν' ἀπαγορεύσῃ τοὺς πυροβολισμοὺς τὸ Πάσχα.

Αὐστηρὰ μέτρα λοιπόν. Ὑπουργοὶ Ἐσωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν εἰς κίνησιν. Ντελάληδες, τυμπανοκρουσίες στοὺς δρόμους. Ἐπιτίμια διαβάζονταν στὶς ἐκκλησίες.

ΠΑΠΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

Τὴ Μεγάλη Τετάρτη ὁ ἐφημέριος τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων διαβάζει τὴν ἐγκύκλιο τοῦ Μητροπολίτη καὶ μόλις βγαίνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, σηκώνει τὸ ράσο του, τραβάει τὴν κουμπούρα του καὶ τὴν ἀδειάζει στὸν ἀέρα.

Ἐξαιρετικῶς ἐκείνη τὴ χρονιὰ οἱ πυροβολισμοὶ ἄρχισαν ἀπὸ τὴ Μεγάλη Τετάρτη.

Ἦλθε καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ἐξέδρα στὴν Ἁγία Εἰρήνη, παράταξις, βασιλικὴ πομπή, πρέσβεις. Ἀνεβαίνει καὶ ὁ Μητροπολίτης στὴν ἐξέδρα, λέει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως, μὰ πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη ἀρχίζει ἡ μάχη. Δέκα χιλιάδες κουμπουριὲς ἔπεσαν.

Οἱ ἀνδρεῖοι Ἀθηναῖοι εἶχαν συρρεύσει στὴ Μητρόπολι μὲ πιστόλες, τουφέκια, τρομπόνια. Τὰ ἄλογα τῶν ἀξιωματικῶν ἀφηνίασαν, ἔρριξαν τοὺς ἀναβάτας κι' ἔφυγαν σὰν τρελλά. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας τότε ντὲ Καστέλλιο ἐλιποθύμησε.

Τὴν ἄλλη μέρα δέ; Τὴν ὥρα τῆς Δευτέρας Ἀναστάσεως, τῆς Ἀγάπης, ἔπρεπε νὰ κάψουν τὸν Ἰούδα. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὅλ' ἡ ἀλαναρία τῆς Πλάκας εἶχε κατακλύσει τὴν πλατεία τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἑτοίμασαν τὸ ὁμοίωμα τοῦ «παρανόμου προδότη», τὸ κρέμασαν σ' ἕνα στῦλο καὶ ὅπως ἡ φρουρὰ τῶν Ρωμαίων ἐφύλαττε τὸ λαξευτὸν μνημεῖον τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ἐφρουροῦσαν κι' αὐτοὶ τὸν ἀχυρένιο κατάδικο.

Ἔξαφνα φθάνουν χωροφύλακες. Ἡ κυβέρνησις διέταξε νὰ μὴ καῇ πρὸς χάριν τοῦ ἀλλοδόξου ξένου, ὁ προδότης.

—Ὁ Ἑβραῖος ὁ Πατσίφικος φταίει:

—Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ ἔσφαξε ἕναν κόκκορα κι' ἔφαγε!

Λίγο παρέκει, στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Σαρρῆ, ἐκατοικοῦσε ὁ Ἰσραηλίτης Δαβὶδ Πατσίφικο, Πορτογάλλος. Τὸ στῖφος, οἰστρηλατημένο ἀπὸ θρησκευτικὸ φανατισμὸ ἐπέρχεται κατὰ τοῦ σπιτιοῦ του.

Μόλις προφθάνει νὰ καταφύγῃ στὴ σοφίτα ὁ Ἑβραῖος μὲ τὶς δυὸ κόρες του. Ἔφοδος! Ἀπὸ τὰ παράθυρα πετοῦν στὸ δρόμο τὰ στρώματά του. Γυαλιὰ-καρφιά.

Φθάνει ὡς τόσο δύναμις στρατιωτικὴ καὶ τοὺς σκορπίζει. Τρέχουν πρὸς τὴ γειτονικὴ συνοικία τῶν Ἑβραίικων. Στοῦ Χρηστοκοπίδη — Ψυρρῆ. Λιθοβολοῦν τὰ σπίτια τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ δὲν τοὺς ἀφήνουν οὔτε μισὸ τζάμι.

Πρὶν νυκτώσῃ εἶχε πάει στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Πατσίφικο ἦταν πρόξενος τῆς Πορτογαλλίας, ἀλλὰ καὶ Ἄγγλος ὑπήκοος. Ἐζητοῦσε λοιπὸν ὁ Ἄγγλος πρέσβυς γιὰ τὸν ὑπήκοό του 880 χιλ. φρ. ἀποζημίωσι.

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΑΣ ΠΡΟΟΔΟΥΣ ΤΩΝ

Μαθήτριαι μιᾶς σχολῆς πλαστικῶν χορῶν εἰς τὸ Λονδῖνον, γυμναζόμεναι ἐνώπιον καθρέπτου, διὰ νὰ παρακολουθοῦν μόναι των τὰς προόδους των.

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Η ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ κ. Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ

Εἶνε φανερὸ ὅτι ἡ ἀρχικὴ πρόθεσι τοῦ Θερβάντες γράφοντας τὸν Δὸν Κιχώτη του ἦταν νὰ σατυρίσῃ κι' ἀκόμα «νὰ χλευάσῃ» — ὅπως γράφῃ ὁ Φαγκὲ — τὰ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα τῆς ἐποχῆς του ποὺ σ' αὐτὰ εἶχαν ἀφοσιωθῆ μὲ πάθος ὁλόκληρες γενεὲς Ἰσπανῶν. Ἀλλὰ ἡ ποιητικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ συγγραφέως τῆς «Νουμάνθια», ἡ δημιουργικὴ δύναμι τοῦ ταλέντου του καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ὡριμότης μιᾶς ὁλόκληρης, μυθιστορηματικῆς πλέον, ζωῆς περιπετειῶν καὶ δράσεως, ἔκαναν ὥστε ὁ «Δὸν Κιχώτης» νὰ ὁλοκληρωθῇ σ' ἕνα ποιητικὸ μεγαλούργημα ἀθάνατο. Ὁ ἀρχικὸς πεζὸς κάπως σκοπός του καθὼς καὶ ἡ μονόπλευρη σατυρικὴ κατεύθυνσι ποὺ θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ μὲ τὸν «Δὸν Κιχώτη του» ὁ Θερβάντες, δὲν ἐμπόδισαν διόλου τὴ δημιουργία ἑνὸς ἀληθινὰ μνημειώδους ποιητικοῦ ἔργου. Μὲ τὴν καθολικότητα ποὺ διακρίνει τὶς μεγαλοφυΐες ὁ Θερβάντες μεταχειρίστηκε τὰ τοπικὰ καὶ σύγχρονά του δεδομένα γιὰ νὰ δώσῃ ὅ,τι γενικώτερα ἀνθρώπινο μποροῦσε νὰ γίνῃ γιὰ ὅλους τοὺς

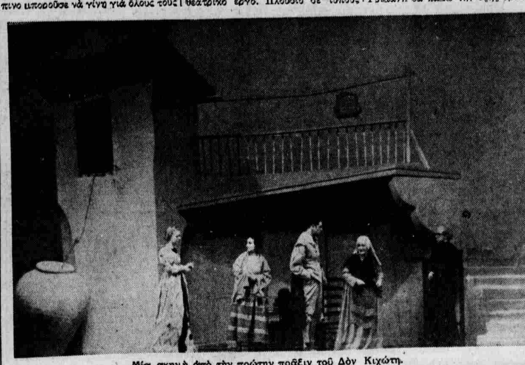

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὴν πρώτην πρᾶξιν τοῦ Δὸν Κιχώτη.

λαοὺς καὶ γιὰ ὅλες τὶς ἐποχές: Ἔδωσε ὁλοζώντανες τὶς δυὸ βασικὲς ὄψεις τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ποὺ πολλὲς φορὲς συνυπάρχουν: τὴν μέθη, τὴν τρέλλα τοῦ ἰδεολόγου καὶ τὴν ψυχρὴ λογικὴ τοῦ πρακτικοῦ ἀνθρώπου. Τὴν τραγωδία τῶν πιὸ εὐγενικῶν φύσεων ποὺ ζητοῦν τὴν πραγμάτωσι τοῦ ἰδεώδους ὁπωσδήποτε μὲ τρόπον καὶ σὲ σημεῖο ποὺ προκαλεῖ ἀκριβῶς τὴν εἰρωνεία τοῦ κοινοῦ νοῦ. Ὁ Δὸν Κιχώτης γιὰ ὅλον τὸν κόσμο εἶνε ἕνας τρελλός. Πούλησε τὰ ὑπάρχοντά του, ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι του γιὰ νὰ μπορέσῃ ὡς περιπλανώμενος ἱππότης νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμο καθὼς καὶ τὴν «δέσποινα τῶν λογισμῶν του» μὲ τὰ μεγάλα κατορθώματά του. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν εἶνε παρὰ ὁ ἰδεολόγος ποὺ φθάνει ὡς τὴ χίμαιρα καὶ ὡς τὴν αὐταπάτη κυνηγῶντας τὸ ἰδεῶδες του. Ἀπαρνεῖται τὰ πάντα καὶ ξεκινᾷ νὰ φέρῃ στὸν κόσμο μὲ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν αὐτοθυσία του τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν δικαιοσύνη. Εἶνε ἡ τραγικὴ ἔκφρασι τοῦ ἰδεολόγου ποὺ διψᾷ νὰ προσφέρῃ μὲ κάθε τρόπο αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖον καὶ μόνο ζῇ στὸ ἑξῆς. Βλέπει παντοῦ γίγαντας καὶ κακοποιούς, πύργους καὶ ἄρχοντες ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἀνεμόμυλοι καὶ ἄκακα πρόβατα, χάνια καὶ ἀγωγιάτες. Ἡ δίψα του νὰ κάνῃ ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο κατόρθωμα, γιὰ τὴ φανταστική του ἀγάπη τὴ Δουλτσινέα καὶ ἡ ἀδυναμία του νὰ τὸ ἐπιτύχῃ τὸν φέρνουνε στὸ γελοῖο καὶ τραγικὸ συνάμα σημεῖο νὰ κάνῃ μπροστὰ στὸ Σάντσο, τὸν μόνο μάρτυρα τῆς ἐκδηλώσεώς του αὐτῆς ποὺ φτάνει ἕως τὴν τρέλλα πιά, μιὰ τούμπα — τί ἄλλο;...

Τέτοιο ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα ποὺ οἱ τόσο γνωστοὶ ἥρωές του ἔχουν ἐπιβληθῆ καὶ ὡς σύμβολα πλέον δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διασκευασθῇ γιὰ τὴ σκηνή, νὰ γίνῃ θεατρικὸ ἔργο. Πλούσιο σὲ τύπους καὶ σὲ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια, σὲ φαντασία καὶ σὲ ἐσωτερικότητα, ἀλλὰ χωρὶς κεντρικὴ δραματικὴ σύγκρουσι δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ ἀδικήσῃ αὐτὸν ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸ μεταφέρῃ στὴ σκηνή. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κ. Συναδινός, ἐργάσθηκε εὐσυνείδητα καὶ μὲ ὅλη τὴν συναίσθησι τοῦ ἄθλου ποὺ ἀνελάμβανε. Γι' αὐτὸ καὶ 2—3 εἰκόνες καθὼς καὶ μερικὲς σκηνὲς παρουσιάζουν χαρίσματα δραματουργικὰ καὶ θεατρικὰ ἀξιοσημείωτα, ὅπως οἱ δύο πρῶτες εἰκόνες π. χ. Ἀλλὰ ἀπ' αὐτοῦ ἕως τὴν ἀπόδοσι τοῦ βαθυτέρου νοήματος τοῦ ἔργου τοῦ Θερβάντες ἡ ἀπόστασι εἶνε ἐξαιρετικὰ μεγάλη. Τὸ λάθος τοῦ κ. Συναδινοῦ ἔγκειται στὸ ὅτι διάλεξε αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἔργο καὶ μάλιστα στὸ ὅτι ζήτησε νὰ τὸ χωρέσῃ στὰ καθωρισμένα ὅρια τῆς σκηνικῆς διασκευῆς μὲ μιὰ προσθαφαίρεσι ἐπεισοδίων τοῦ ἔργου τοῦ Θερβάντες ποὺ θυμίζει κάπως τεχνικὴν νεοελληνικῆς ἐπιθεωρήσεως...

Πάντως τὸ «Βασιλικὸν Θέατρον» στὶς περιστάσεις αὐτὲς θὰ πρέπει νὰ γίνῃ αὐστηρότερο. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ πρωτοτύπου ἑλληνικοῦ ἔργου παρὰ περὶ μιᾶς κάπως αὐθαιρέτου διασκευῆς. Συνεπῶς ἐδῶ δὲν χωροῦσε οὔτε ἐπιείκεια οὔτε καὶ πρόφασι ἐνθαρρύνσεως. Τόσο περισσότερο ὅσον ὁ κ. Συναδινὸς ἀνήκει στὸν ὀργανισμὸ τῆς Ἐθνικῆς μας Σκηνῆς, καὶ θὰ μποροῦσε εὐκολώτατα νὰ κατηγορηθῇ ἡ διοίκησις τοῦ ἐπὶ ρουσφετολογία...

Τὴν κατάστασι δὲν μπόρεσε νὰ τὴν σώσῃ οὔτε ὁ σκηνοθέτης, ὁ ὁποῖος κοπίασε, ἀλήθεια, ἀλλὰ μὲ ἀποτελέσματα ἐργασίας καλοῦ καὶ εὐσυνειδήτου μαθητοῦ... Γιατὶ ὁ κ. Ροντήρης ἐξασκεῖται ἀκόμη. Τὸ φοβερὸ ὅμως εἶνε ὅτι ἐξασκεῖται εἰς βάρος τῆς «Ἐθνικῆς μας Σκηνῆς» καὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ της... Ἔτσι καὶ προχθὲς μᾶς ἀράδιασε στὴ σκηνὴ τὰ δονκιχωτικὰ ἐπεισόδια χωρὶς καμμιὰ καλλιτεχνικὴ συμβολή, χωρὶς πνοὴ σκηνικῆς δημιουργίας, χωρὶς τέλος νὰ συντελέσῃ διόλου στὸ νὰ προστεθῇ κάτι στὸ ἔργο μὲ τὸ θεατρικό του ζωντάνεμα! Τὸ ἀράδιασμα αὐτὸ μάλιστα ὑπῆρξε ἀκόμη καταφανέστερο μὲ τὴν προσθήκη τῶν μπαλλέτων καὶ τῆς μουσικῆς ποὺ δὲν κατωρθώθη νὰ δοθῇ οὔτε κἂν ἡ ἐντύπωσι ὅτι ἀποτελοῦν ὁμοιογενὲς καὶ ὀργανικὸ μέρος τῆς παραστάσεως. Εἰδικῶς μάλιστα γιὰ τὰ μπαλλέτα τοῦ κ. Γριμάνη θὰ ἔπρεπε νὰ συστήσουμε, ἐφ' ὅσον κατήντησαν ἀπαραίτητα στὰς παραστάσεις τῆς ἐθνικῆς μας σκηνῆς νὰ συμβιβάζουν κάπως περισσότερο μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ κάθε ἔργου ὅσο καὶ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κάθε σκηνῆς. Ὅσο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν κ. Γριμάνη θὰ κάμω τὴν ἑξῆς ἐρώτησι μᾶλλον παρεμπιπτόντως: Πῶς συμβαίνει ὥστε ὁ κ. Γριμάνης νὰ δίδῃ πάντοτε τέτοιο ὕφος καὶ τέτοια ἔκφρασι στὶς κινήσεις του τὶς χορευτικὲς ὥστε νὰ καταντᾷ οἱ μαθήτριές του νὰ παρουσιάζουν περισσότερη ἀρρενωπότητα ἀπὸ αὐτὸν στοὺς ἑκάστοτε χορούς; Μήπως παρασύρεται ἀπὸ τὰς συγχορευτρίας του; Ὁ κ. Παρασκευᾶς στὸ συγκρότημα τοῦ «Ἐθνικοῦ» ἦταν ὁ ἐνδεδειγμένος Δὸν Κιχώτης, ἀλλὰ τὸν ἐκούρασε ἡ μονοτονία τοῦ ρόλου. Ἔκαμε ὅ,τι μπόρεσε. Ὁ κ. Εὐθυμίου ἦταν ἐπίσης στὸν ρόλο του καὶ μάλιστα μὲ διάθεσι νὰ δημιουργήσῃ ἕνα δικό του ρόλο χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ πάλι τὸν ἑαυτό του ὅπως στὶς περισσότερες ἕως τώρα φορές. Γιὰ τὴν κ. Ἀλκαίου τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ εἶνε ὅτι ἀδικεῖται ἢ μᾶλλον τὸ ἑλληνικὸ κοινὸν ἀδικεῖται μὲ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» τοῦ νὰ μὴ τὴν ἐκμεταλλεύεται καλλιτεχνικῶς πλατύτερα. Ἢ οἱ ἰθύνοντες τοῦ «Βασιλικοῦ Θεάτρου» δὲν ξεύρουν ὅτι ὑπάρχουν γιὰ τὴν κ. Ἀλκαίου ρόλοι στὸ διεθνὲς δραματολόγιο μοναδικοί;

Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ ὅπως ὁ κ. Ἰακωβίδης, ἡ κ. Ρίτα Μυράτ, Μαλιαγρὸς κλπ. κλπ., ἔδωσαν ὅ,τι καλλίτερο μπόρεσαν.

Ὅσο γιὰ τὰ σκηνικά... δυστυχῶς ἦσαν τόσον ἔξω ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔργου καὶ τόσον ἐπανάληψις ἄλλων σκηνογραφικῶν μοτίβων τοῦ κ. Κλώνη ὥστε νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ νομισθῇ ὅτι ὁ κ. Κλώνης ὡς σκηνογράφος ἐξηντλήθη ἐφ' ὡρισμένως κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει.

Μ. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ 10.000.000 ΠΙΣΤΩΝ

Η 50ΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓΑ ΧΑΝ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΑΡΓΗΓΟΣ, ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΗΣ, ΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, Ἰανουάριος (Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία).— Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ἑορτάζει τὴν πεντηκονταετηρίδα του ὁ Ἀγᾶ Χάν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς αἱρέσεως τῶν Σχιϊτῶν.

Ὀλίγοι εἰς τὴν Εὐρώπην γνωρίζουν τί τεραστίαν ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπὶ τῶν συμπολιτῶν του καὶ πόσον συνετέλεσεν εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν Μουσουλμάνων τῶν Ἰνδιῶν.

Οἱ ὀπαδοί του τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς χαλίφην, ὡς γνήσιον διάδοχον τοῦ Μωάμεθ, διότι εἶνε κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν διάδοχος τοῦ Ἀλῆ, τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ προφήτου. Ἕως τὸ 1838 ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀγᾶ Χὰν εἶχε πολὺ μικρὰν ἐπιρροήν. Ὁ παπποῦς τοῦ σημερινοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σχιϊτῶν ἦτο διοικητὴς μιᾶς περσικῆς ἐπαρχίας. Κάποιος Πέρσης ἐζήτησε τότε τὴν χεῖρα τῆς κόρης του, ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὸ ἐδέχθη, διότι ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς δὲν ἦτο ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς εἶχε φιλίαν μὲ τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Περσίας καὶ ὁ πρωθυπουργός, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀγάν, τοῦ ἐπέβαλε νὰ πληρώσῃ ὑπερόγκους φόρους. Ὁ ἀγᾶς ἠρνήθη καὶ ἐκήρυξεν ἐπανάστασιν. Συνελήφθη ὅμως καὶ μόνον κατόπιν πολλῶν

Ὁ Ἀγᾶ Χὰν καὶ ἡ γυναῖκα του.

περιπετειῶν κατώρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ φθάσῃ πεινασμένος καὶ διψασμένος εἰς ἕνα ἀγγλικὸν προξενεῖον εἰς τὸ Ἀφγανιστάν, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τοὺς Ἄγγλους.

Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἤργησαν νὰ ἀνακαλύψουν ὅτι ὁ νέος των σύμμαχος εἶχε πολλοὺς ὀπαδοὺς εἰς διάφορα μέρη τῶν Ἰνδιῶν καὶ ὅτι οἱ ὀπαδοί του αὐτοὶ τοῦ ἐπλήρωναν τακτικῶς φόρους. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὸ Τουρκεστάν, τὴν Περσίαν, τὸ Χορασάν, τὸ Ἀφγανιστάν, τὴν Ἀραβίαν, ὑπῆρχαν ὀπαδοὶ τοῦ ἀγᾶ. Καὶ ὡς λογικοὶ ἄνθρωποι, γνωρίζοντες τὸ συμφέρον των, οἱ Ἄγγλοι δὲν ἄφησαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοὺς διαφύγῃ. Ἔδωσαν τόσας εὐκολίας εἰς τὸν ἀγᾶν, ὥστε ἐξησφάλισαν τὴν φιλίαν του.

Ὁ ἀγᾶς ἀπέθανε τὸ 1882, μετὰ τέσσαρα ἔτη ἀπέθανε καὶ ὁ υἱός του καὶ τὸ 1886 ἀνεκηρύχθη ἀρχηγὸς τῶν Σχιϊτῶν ὁ ἔγγονος τοῦ ἀγᾶ, ὁ σημερινὸς Ἀγᾶ Χάν, ἡλικίας τότε δέκα μόλις ἐτῶν.

Ὁ νεαρὸς Ἀγᾶ Χὰν ἔπλεεν εἰς τὰ πλούτη. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἔφθαναν κανονικῶς καὶ φθάνουν ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ φόροι τοὺς ὁποίους ἔστελλον οἱ ὀπαδοί του. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἀγᾶ Χὰν τοὺς εἰσέπραττον ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς Ζανζιβάρης, τῆς Περσίας, τῆς Βαγδάτης, τῆς Μασκέτης, τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοὺς συνεκέντρωναν εἰς τὰ θησαυροφυλάκιά του εἰς τὴν Βομβάην.

Φανατικὸς Μουσουλμᾶνος, ὁ Ἀγᾶ Χὰν ἐλάμβανε μέρος εἰς ὅλας τὰς τελετὰς τῆς θρησκείας του. Ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὸν συναντήσῃ εἰς τὸ τζαμί, χαμένον ἐντὸς τοῦ πλήθους, νὰ κτυπᾷ ρυθμικὰ τὸ στῆθος του μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅπως καὶ ὁ τελευταῖος τῶν ὀπαδῶν του, ἕως ὅτου τὸ αἷμα ἔτρεχε. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε μεγάλος ἐκπολιτιστής.

Ὅταν ἦτο δεκαεννέα μόλις ἐτῶν ἔγιναν εἰς τὴν Βομβάην συγκρούσεις Ἰνδουϊστῶν καὶ Μουσουλμάνων. Οἱ Ἰνδουϊσταὶ εἶχον κακοποιήσει μερικοὺς Μουσουλμάνους καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀνταποδώσουν τὰ ἴσα, ὅταν ὁ Ἀγᾶ Χὰν διέταξε τοὺς ὀπαδούς του νὰ συμφιλιωθοῦν μὲ τοὺς ἐχθρούς των. Τὸν ὑπήκουσαν καὶ πολλοὶ Σχιῖται ἐφιλοξένησαν Ἰνδουϊστάς, οἱ ὁποῖοι ἐφοβοῦντο διὰ τὴν ζωήν των.

Τὸ ἑπόμενον ἔτος μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐπιδημίας πανώλους ἐμάστιζε τὰς Ἰνδίας. Ὁ ἀμόρφωτος λαὸς δὲν ἐδέχετο μὲ κανένα τρόπον νὰ ἐμβολιασθῇ καὶ ὁ θάνατος ἐθέριζε. Μὲ κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὀπαδῶν του, ὁ Ἀγᾶ Χὰν συνεκέντρωσε τοὺς ἀρχηγούς των καὶ τοὺς ἀνέπτυξε τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀντιπανωλικοῦ ὀρροῦ. Διὰ νὰ τοὺς πείσῃ δὲ ἀκόμη καλύτερον, ἐνεβολιάσθη πρῶτος αὐτὸς δημοσίᾳ.

Τὸ 1901 μερικοὶ Σχιῖται προσηλυτίσθησαν εἰς τὴν ἄλλην μουσουλμανικὴν αἵρεσιν, τοὺς Σουννίτας. Οἱ ἄλλοι Σχιῖται ἐξηγριώθησαν ἐναντίον των καὶ τρεῖς ἐκ τῶν προσηλυτισθέντων ἐσφάγησαν ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀγᾶ Χάν. Αὐτὸς ὅμως ἀνεθεμάτισε

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΕΡΑΣΤΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΛΑΣΚΑΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Ἰανουάριος. (Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία).— Ἡ ἀστυνομία τοῦ Καναδᾶ καταδιώκει εἰς τὰς παγωμένας ἐκτάσεις τῶν δυτικῶν περιφερειῶν ἕνα ἀπὸ τοὺς πλέον ἐπικινδύνους κακοποιοὺς τὸν Τζὼν Σβένκοφτ ἢ «Φάντασμα τῆς Ἀλάσκας», ὅπως τὸν ἔχουν ἐπονομάσει.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κανεὶς δὲν θὰ ἐπίστευεν, ὅτι ὁ ἥσυχος ξανθὸς Τζὼν θὰ ἐγίνετο ποτὲ ἐπικίνδυνος κακοῦργος. Δὲν ἦτο βέβαια ὁμιλητικὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἦτο πάντοτε καλὸς καὶ πρόθυμος. Ἦτο χρυσωρύχος εἰς τὸ Φὸρτ Μάλκολμ καὶ ἦτο μνηστευμένος μὲ τὴν ὡραιοτέραν κοπέλλαν τοῦ τόπου, τὴν Μπέσσυ. Ὁ γάμος των δὲν ἐγίνετο ἀκόμη, διότι ὁ Τζὼν ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ μερικὰ χρήματα διὰ νὰ ἀνοίξῃ δικό του σπίτι.

Ἕνα πρωῒ ὁ Τζὼν ἔφυγε διὰ νὰ ἀναζητήσῃ χρυσάφι εἰς τὰ γειτονικὰ βουνά. Ἐπὶ δεκαοκτὼ μῆνας κανεὶς δὲν ἤκουσε νὰ γίνεται λόγος δι' αὐτόν. Οἱ περισσότεροι ἐνόμισαν, ὅτι κάπου θὰ εἶχε χαθῆ. Ἡ Μπέσσυ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε νυμφευθῆ κάποιον ταβερνιάρην τοῦ Φὸρτ Μάλκολμ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Τζὼν ἐγύρισεν. Ἦτο ἀδύνατος, κουρασμένος, ἀλλ' εἶχε μαζῆ του μερικὰς χιλιάδας δολλαρίων. Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ Μπέσσυ εἶνε παντρευθῆ ἄλλον, ἔγινε τρελλὸς ἀπὸ θυμόν, ἔτρεξεν εἰς τὴν ταβέρναν της καὶ ἤρχισε νὰ μοιράζῃ γροθιὲς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εἰς ὅλους τοὺς πελάτας. Ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν περισσότεροι καὶ τὸν ἔδειραν μέχρις αἵματος.

Τὴν ἑπομένην ματαίως τὸν ἀνεζήτησεν ὁ σέριφ. Ὁ Τζὼν εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν ἤρχισαν νὰ συμβαίνουν περίεργα πράγματα εἰς τὸ Φὸρτ Μάλκολμ. Ἕνα βράδυ ἠκούσθησαν πυροβολισμοὶ καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ ταβέρνα ἐκαίετο. Τὴν ἑπομένην ἀνεσύρθησαν ἀπὸ τὰ ἐρείπια δύο ἀπηνθρακωμένα πτώματα. Ἦσαν τῆς Μπέσσυ καὶ τοῦ συζύγου της. Ὁ ἄγνωστος δολοφόνος τοὺς εἶχε φονεύσει τὴν νύκτα καὶ εἶχε θέσει πῦρ εἰς τὴν ταβέρναν.

Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας ἠκούσθησαν καὶ πάλιν πυροβολισμοὶ καὶ τὴν ἑπομένην δύο χρυσωρύχοι εὑρέθησαν νεκροί. Ἀλλὰ κατὰ τὴν νύκτα ἡ χιὼν εἶχε πέσει ἄφθονος καὶ εἶχε καλύψει τὰ ἴχνη τοῦ δράστου. Ἕνας φόβος κατέλαβε τοὺς κατοίκους τοῦ Φὸρτ Μάλκολμ. Ὁ καθεὶς των ὑπωπτεύετο τοὺς ἄλλους.

Μετ' δύο ἑβδομάδας κάποια οἰκογένεια χρυσωρύχων ἤκουσε πάλιν πυροβολισμούς. Ἤνοιξαν τὸ παράθυρον καὶ εἶδαν μίαν τεραστίαν σκιὰν νὰ χάνεται εἰς τὸ σκοτάδι. Κάποιος μεγάλος σκύλος ἔτρεχεν ἀπὸ πίσω. Τρεῖς ἄνθρωποι ἔκειντο νεκροὶ εἰς τὸν δρόμον.

Οἱ φόνοι ἐξηκολούθησαν. Κάθε τόσο ἠκούοντο τὸ βράδυ πυροβολισμοί, συνοδευόμενοι ἀπὸ οὐρλιάσματα σκύλων. Τότε οἱ κάτοικοι τοῦ Φὸρτ Μάλκολμ ἐγνώριζον ὅτι ὁ ἀσύλληπτος δολοφόνος εἶχε καὶ νέα θύματα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ οὔτε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἀριθμὸς τῶν νεκρῶν ἔφθασε τοὺς 22. Μίαν ἡμέραν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ Φὸρτ Μάλκολμ ἕνας ὑψηλὸς ἄνδρας μὲ πυκνὰ γένεια, κατηυθύνθη εἰς ἕνα κατάστημα καὶ ἠγόρασε μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσε μὲ σκόνην χρυσοῦ. Ἔπειτα ἠρώτησεν ἐὰν ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον διὰ νὰ κοιμηθῇ. Τὸν ἠρώτησαν ἀπὸ ποῦ ἤρχετο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο ὅμως τόσον ἀκοινώνητος, ὥστε ὅλοι τὸν ὑπωπτεύθησαν. Αἱ ὑποψίαι των μετετράπησαν εἰς βεβαιότητα, ὅταν εἶδαν ἕνα πελώριον σκύλον νὰ τὸν πλησιάζῃ καὶ νὰ κινῇ εὐχαριστημένος τὴν οὐράν του. Κάποιος ἀπὸ τοὺς παρευρισκομένους παρετήρησεν ὅτι τὸ ἕνα του χέρι εἶχε κάποιο σημάδι. Κάπου ἀλλοῦ εἶχεν ἴδῃ τὸ σημάδι αὐτό. Καὶ ἀποτόμως ἐνεθυμήθη καὶ τοῦ ἐφώναξεν:

— Εἶσαι ὁ Τζὼν Σβένκοφτ, ὁ δολοφόνος!

Ὁ γίγας δὲν ἐταράχθη.

— Ναί, εἶμαι ὁ Τζὼν Σβένκοφτ, τοῦ ἀπήντησε. Καὶ ἔζησα ἐδῶ ἐπὶ τρία ἔτη, διὰ νὰ ἐξοφλήσω παληοὺς λογαριασμούς. Θέλετε νὰ μάθετε ποῦ ἤμουν κρυμμένος ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν; Εἰς τὸ δάσος, εἰς τὶς σπηλιὲς καὶ εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Σέριφ. Κάμετε πέρα!

Τόσος ἦτο ὁ φόβος τῶν κατοίκων τοῦ Φὸρτ Μάλκολμ, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ τοῦ ἀντιταχθῇ. Μὲ ἓν πήδημα ὁ Τζὼν εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον καὶ πρὸτοῦ οἱ ἄλλοι συνέλθουν, εἶχεν ἐξαφανισθῆ εἰς τὸ δάσος.

Ἕως τώρα δὲν κατέστη δυνατὴ ἡ σύλληψίς του. Διάφοροι ὅμως ἐνδείξεις πείθουν, ὅτι διέφυγεν εἰς τὸν Καναδᾶν. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία τοῦ Καναδᾶ εἰδοποιήθη νὰ τὸν καταδιώξῃ. Ἐλπίζεται δέ, ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα, διότι ἔχει γυμνασθῆ εἰδικῶς εἰς τὴν καταδίωξιν κακοποιῶν εἰς τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια τῶν δυτικῶν περιφερειῶν.